

[Hans Hansen (Rørby).]

Æg, stiller Udførselen deraf sig saaledes: 18 Mill. Snese i 1905, 20 Mill. Snese i 1913 og 70 Mill. Snese i 1937.

Man maa nok have Lov til at sige, at der er intet i Paastanden om, at Udlandet ikke vil have vore Varer. Naar dertil kommer, hvad der, saa vidt man kan se, er sandsynligt, at Afsætningen til Udlandet af Landbrugsvare vilde være noget større, om ikke Valutacentralen havde grebet forstyrrende ind i vor Afsætning, er Sandheden den, at Valutacentralen reelt fra 1931 har virket hemmende paa vor Udførsel. Det er et Falsum at paastaa, at Valutacentralen har virket fremmende paa vor Landbrugseksport. Ude over Landet har vi hørt den Tale, men kun naar Eksporten gøres op i forringet Kroneværdi, er det muligt at hævde denne urigtige Paastand. Maaler vi vor Eksport i Vareværdi eller Vægtenhed eller Guldvaluta, har der været Tilbagegang i Perioden fra 1931. Valutacentralen har virket skadeligt og hemmende for vor Samhandel med Udlandet.

Vor Samhandel med Udlandet er blevet hemmet i den Periode, hvad jeg gerne vil gøre et Par Bemærkninger om. Danmarks Andel i Verdenshandelen var i 1931 1,7 pCt. af den samlede Verdensomsætning. Den samlede Omsætning mellem Landene er i Selvforsyningsperioden gaaet lidt ned; Danmarks Andel i denne er imidlertid efter den sidste Opgørelse fra Genève kun 1,3 pCt. Altsaa, vi er gaaet tilbage, ja, vi er gaaet mere tilbage forholdsmæssigt end andre Lande. Der er ikke Tvivl om, at dette skyldes Valutacentralen, hvis Opstaaen i 1931 for Resten alle de store Partier har Medskyld i; det uheldige i Valutacentralen har dog nu alle Oppositionspartier indset og erkendt, Regeringspartierne er nu ene om at fastholde Valutacentralen, hvorfor Regeringspartierne i dette Øjeblik ogsaa har Ansvar for Tilbagegangen i Danmarks Andel i Verdenshandelen.

Men det er altsaa ikke sandt, naar det er hævdet, at Udlandet ikke vil have vore Landbrugsvare. Det fremgaar af de her nævnte Tal, og disse Tal, som er afrundede, er officielle og tilgængelige. De viser ogsaa, at vort Høstudbytte er fordoblet i det Tidsrum, jeg her har nævnt. Regnet i Afgrødeenheder er Høstudbyttet i Danmark fra 1905, hvor det var 40 Mill. Afgrødeenheder, steget til 50 Millioner i 1913 og 100 Millioner i 1937. Dertil kommer i Aar vel nok den største Høst, vi nogen Sinde har faaet i Hus. Høstudbyttet er mere end fordoblet, samtidig med at Udførselen af vore vigtigste

Landbrugsvare i Mængde er $1\frac{1}{2}$ —2. Gange saa stor, og regnet i Kroner, hvad jeg altsaa ikke mener, er en helt reel Udregningsmaade, er Udførselen tredoblet i den Periode, jeg har nævnt. Indførselen af Raastoffer til Landbruget er steget i omtrent samme Forhold, saa Værdien af Landbrugets Overskudsudførsel er omtrent firedoblet i den her omtalte Periode. Det er en Dokumentation mod Paastanden om, at Krisen er kommet til os udefra.

Danske Landmænds Indsats i Samfundshusholdningen er uden noget Sidestykke i Verden, og det er for en stor Del det stigende Høstudbytte og vore Husdyrs forøgede Ydeevne, som Danmarks Befolkning kan takke for, at vor Samfundsøkonomi ikke allerede er brudt fuldstændig sammen. At vor Udførsel i nogle Aar i 20erne var endnu større og Priserne endnu højere, kan dog ikke have forringet Stillingen i vor Tid.

I den omtalte Periode, hvor Landbrugets Produktion er flerdoblet, er Landets Befolkning steget med ca. 30 pCt. Produktion og Afsætning er altsaa steget over 100 pCt. Produktionsudviklingen betinger derfor sammen med Ingeniørernes Kunst og den maskintekniske Udvikling et langt højere Arbejdsudbytte og en højere Arbejds løn maalt i Forbrugsgoder. Her er det, Fejlen bliver begaaet, idet Forbruget søges hemmet og begrænset ved politiske Fejlgreb som Fordyrelse af Forbrugsgoder og forskellige Ordninger.

Samtidig med denne Udvikling i Produktionskraft og Dygtighed er Landbrugets Gældsbyrde steget katastrofalt. Siden 1909 er den steget ret regelmæssigt med 100 Mill. Kr. om Aaret. I de saakaldte gyldne Aar, Krigsaarene og Efterkrigsaarene, skyldtes Gældsstigningen især Kapitaliseringen af de stigende Forrentningsmuligheder. Ejendomspriserne steg til det dobbelte eller mere. Ved hvert Ejerskifte forøgedes Prioriteterne. Det var i disse Aar særlig Jordværdien, som blev drevet i Vejret. At Priserne og Prioriteterne blev drevet saa højt op i Efterkrigsaarene, skyldtes især en forfejlet Pengepolitik med en rigelig Seddeludstedelse og dermed følgende Prisinflation. Den store Part af danske Landmænd maa endnu trække for Rentenyderne af den Grund.

Lovgivningsmagten har Ansvar for den ulykkelige Pengepolitik, og den har ogsaa Ansvar for Pantsætningen af Jordværdien.

Den har derfor Pligt til at gennemføre en radikal og retfærdig Ordning af det brændende Gældsspørgsmaal. Men skal en saa-